

forretninger med et arbejdsantal af 4 mand og derover som fabrikmæssig drevne og derfor henfører disse under arbejdstilsynet, medens man overlader dem til det kommunale maskintilsyn, når arbejdsantallet ikke overstiger 3.

Afgrænsningen af den i *pkt. 3*) nævnte gruppe har i praksis været foretaget, ikke af den enkelte fabrikinspektør, men af direktoratet, der har opstillet visse almindelige regler for at undgå for stor usikkerhed ved afgrænsningen mellem fabriktilsynets og det kommunale maskintilsyns område og for stor ulighed i den i de forskellige tilsynskredse praktiserede ordning. Som eksempler på maskineri, der af direktoratet er henført under det kommunale maskintilsyn, skal nævnes: Kaffemøller, farsmaskiner o. lign. i slagter- og viktualieforretninger, pålægsskæremaskiner, tøjroller, fjerrensemaskiner, transportable stenkusere, hejseværker, mindre kullosningsapparater og transportører, kølemaskiner på hoteller, hos gartnere, i fiskeforretninger samt hos slagtere og viktualiehandlere, isknusemaskiner i fiskeeksportforretninger o. lign., brevstempelmaskiner og tågesignaler (sirener).

For visse af de nævnte og muligvis andre maskiner vil det imidlertid være urimeligt at gennemføre et regelmæssigt tilsyn. Det vil kunne være tilstrækkeligt, at de tilses een gang for alle, men til gengæld bør dette måske udføres af arbejdstilsynet. Det er derfor foreslået, at der skal være adgang for direktøren til at afgøre, om sådanne bedrifter bør henlægges under det kommunale tilsyn eller under arbejdstilsynet. For så vidt de henlægges under det kommunale tilsyn, kan der i øvrigt i medfør af bestemmelsen i § 66, stk. 1, gives nærmere regler i maskinsynsmændenes instruks om, i hvilket omfang de skal tilse disse bedrifter.

I paragraffens *stk. 2* har man bibeholdt fabriklovens bestemmelse om, at virksomheder, i hvilke der som drivkraft anvendes damp eller generatorgas, aldrig kan henføres under det kommunale tilsyn. De særlige farer ved disse driftsmidler gør formentlig stadig denne bestemmelse nødvendig.

Paragraffens *stk. 3* har ikke noget tilsvarende i den gældende lov. Medens man hidtil har kunnet gå ud fra, at de i landbrugsbedrifter, kornmøller og foderstofforretninger anvendte tekniske hjælpemidler og arbejdsområder — bortset fra damp og generatorgas — ikke rummer anden risiko, end hvad de kommunale tilsyn nogenlunde formår at bedømme, har der i de senere år vist sig tegn på, at der også inden for

sådanne virksomheder må regnes med anvendelse af hjælpemidler og metoder, hvis bedømmelse kræver større teknisk eller lægelig indsigt, f. eks. eksplosionsfarlige apparater, brandfarlige, giftige eller særlig sundhedsskadelige stoffer. Det foreslås derfor, at bedrifter af den omhandlede art, når de rummer farer af særlig karakter eller er forbundet med erhvervsvirksomhed af anden art, efter bestemmelse af direktøren for arbejdstilsynet skal kunne henføres under arbejdstilsynet.

Bestemmelsen i paragraffens *stk. 4* svarer til fabriklovens § 32, næstsidste stykke.

Til § 65.

Paragraffen indeholder bestemmelserne om det kommunale tilsyns organisation og om valg og afskedigelse af maskinsynsmændene. De hertil svarende bestemmelser i fabrikløven af 1913 indeholdes i lovens § 35, stk. 1—4. Om de ændringer, som foreslås i den nugældende ordning, og som alle har til formål at gøre det kommunale tilsyn mere effektivt, skal følgende bemærkes:

Som anført i indledningsbemærkningerne til forslaget afsnit VI er en af svaghederne ved det kommunale tilsyn, at maskinsynsmændene ofte har et for lille område og derfor ikke har mulighed for at vinde tilstrækkelig erfaring. Dette skyldes i adskillige tilfælde, at en kommunalbestyrelse har ment ikke at burde nøjes med en maskinsynsmand i kommunen, men har delt denne i flere kredse med hver sin maskinsynsmand. Foruden den foran påpegede ulempe, har en sådan deling yderligere den ulempe, at den gør den pligt til at vejlede maskinsynsmændene, som fabrikløven pålægger fabrikinspektørerne, unødvendigt besværlig.

Ud fra hensynet til at gøre det kommunale tilsyn så effektivt som muligt ville det i og for sig være ønskeligt i et vist omfang at kunne sammenlægge flere nabo-kommuner til een tilsynskreds. Det foreslås imidlertid blot, at der som hovedregel kun skal være een maskinsynsmand i hver kommune, og at der kun gøres undtagelse herfra i sådanne tilfælde, hvor forholdene gør det *nødvendigt*. Det kan endvidere være tilfældet, hvis kommunen har en meget stor udstrækning. Endelig vil kommunens topografiske forhold i øvrigt i visse tilfælde gøre det naturligt, at der vælges mere end een maskinsynsmand, f. eks. hvis der i kommunen findes en eller flere øer. Den overingenør ved arbejdstilsynet, under hvis område en kommune hører, skal give sit samtykke